

عنوان مقاله:

نومن و فنومن در فلسفه ی کانت

محل انتشار:

فصلنامه نقد و نظر، دوره 13، شماره 50 (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

منصور نصیری - عضو هیئت علمی پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی

خلاصه مقاله:

مسئله «نومن و فنومن» که در فارسی معادل هایی همچون «بود و نمود»، «شیء فی نفسه و پدیدار» و «ذات معقول و پدیدار» بر آن نهاده اند، یکی از مهم ترین مسائلی است که ایمانوئل کانت در نظام فلسفی خود مطرح کرده است. پیامدهایی که این مسئله دارد می تواند اهمیت آن را بیش از پیش آشکار سازد. برخی از مهم ترین پیامدهای این مسئله عبارتند از: 1) تأثیر آن در اتخاذ موضع درباره ی اصل شناسایی و معرفت به جهان خارج؛ 2) تأثیر آن در بحث اثبات ناپذیری خدا از طریق ادله ی رایج در فلسفه و نیز در نحوه ی تلقی کانت از خدا؛ 3) تأثیر آن در فلسفه ی اخلاق کانت؛ 4) تأثیر آن در دور ساختن نظام فلسفی وی از اشکالات مطرح بر ایده آلیسم بار کلی، از یک سو و پدیدار گرایی هگلی، از سوی دیگر. در مقاله ی حاضر برخی از ابعاد این مسئله را در چهار محور بررسی کرده ایم و پس از تبیین نظر کانت در تفکیک دو قلمرو نومن و فنومن از یک دیگر، ضمن اشاره به دو تفسیر از این تفکیک، به پیامدهای این نظریه و در نهایت نیز به برخی از نقدهای وارد شده بر آن اشاره کرده ایم.

کلمات کلیدی:

نومن، فنومن (پدیدار، ناپدیدار، بود، نمود)، شناخت، عقل محض، تصورات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/529849>

